

zení této věci příslušelo tomuto soudu na základě ustanovení § 75 knih. zák. a § 118 č. 1 jur. nor. z toho důvodu, že v jeho sídle jsou zemské desky. Jestliže však zem. civ. soud v Praze podle kompetenčního předpisu § 118 č. 1 jurisdikční normy byl věcně a místně povolán k vyřízení věci proto, že v jeho sídle se vedou zemské desky, pak mu toto vyřízení patřilo z toho důvodu, že jeho působnost se vztahuje na soudní okres pražský, v němž se nacházejí zemské desky, a nikoliv proto, že působnost tohoto soudu jakožto soudu desk zemských se vztahuje na celý obvod Čech, a tedy i na soudní okres minoritní, v němž zemskodeskové pozemky leží. To je zřejmo i ze znění § 118 j. n., který sice v bodech 2 a 3 klade důraz na polohu nemovitostí, ale v bodě 1, jednajícím speciálně o nemovitostech zemskodeskových, vytyčuje jako moment rozhodný pro příslušnost soudu k vyřízení věci místo, kde leží zemské desky. Na základě této výjimečné kompetenční normy pozbyl moment rei sitae právního významu pro lokalisaci věcí, týkajících se desk zemských a pozemků zemskodeskových.

Z toho se podává, že důvod příslušnosti zem. civ. soudu v Praze k vyřízení tabulárních žádostí týkajících se pozemků zemskodeskových je lokalisován v soudním okrese pražském. Tento názor vysloven nss-em v nál. Boh. A. 7382/28 a schválen byl také usnesením odborného plena ze 13. května 1929.

Je-li však věc, v níž vzešel konkrétní jazykový spor, lokalisována v soudním okrese pražském, který nesporně nemá kvalifikované minority německé, není nss dle §§ 1 a 2 jaz. zák. ani oprávněn přijímati odstávky německým jazykem sepsanou stížnost, která se domáhá nároku na použití minoritního práva jazykového v jaz. sporu vzešlém z oné věci. Slušelo proto stížnost nevyhovující po jazykové stránce objektivním předpokladům §§ 1 a 2 jaz. zák. odmítnouti jako nepřípustnou, aniž nss mohl vejít na meritorní obsah stížnosti.

Č. 7975.

Jazykové právo: Jazykové právo příslušníka jaz. menšiny není dotčeno ani tím, že dostane od státního úřadu atd. vyřízení toliko v jazyce menšinovém a nikoliv též v jazyce státním, ani tím, že úřad ve vyřízení použije vedle jazyka menšinového také jazyka státního, byť i jenom v některých částech tohoto vyřízení.

(Nález ze dne 24. května 1929 č. 10.330.)

Prejudikatura: Boh. A 7.638/28.

Věc: Dr. Erich T. v L. proti ministerstvu spravedlnosti o jazykové právo.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Krajský soud v L. usnesením ze 17. března 1927 vydal o rekursu Dra Ericha T., advokáta v L., vyřízení v řeči německé a připojil označení soudu, oddělení soudního a data také v řeči české. Dohledací jazykové stížnosti byly zamítnuty pořadem instancí a posléze nař. rozhodnutím.

O stížnosti uvážil nss takto:

Žal. úřad vychází v nař. rozhodnutí v podstatě z názoru, že příslušník jazykové minority má dle §§ 1 a 2 jaz. zák. nárok, obracet se na soudy republiky ve svém minoritním jazyce a žádati, aby se mu dostalo vyřízení také v tomto jazyce, že však v případě, kdy dle jaz. zák. a jaz. nař. přípustno jest vyřízení pouze v jazyce minoritním, nemůže se pokládati za ztížena ve svých jaz. právech, jestliže v takovémto vyřízení jest označen soud také ve státním jazyku, a že nemá nárok, aby se mu dostalo vyřízení také v jazyce státním vedle jazyka minoritního.

Stížnost shledává vadu řízení v tom, že žal. úřad nevzal zřetele k tomu, že st-l již ve stížnosti podané u presidia kraj. soudu v L. učinil návrh na dvojazyčné vyřízení. Výtku ta jest bezdůvodná, neboť nař. rozhodnutí výslovně praví, že st-l nemá dle zákona nároku na vydání vyřízení v obou jazycích, z čehož jde, že min. sprav. reagovalo na návrh st-lův, obsažený v dohlédacích stížnostech a nepřešlo jej mlčením.

Stížnost spatřuje porušení jazykových práv st-lových v názoru žal. úřadu, že st-l nemá nároku, aby se mu dostalo vyřízení rekursu v obou jazycích, a že nebylo dotčeno jeho jaz. právo minoritní tím, když v něm. vyřízení jest označen soud i v jazyce státním. Také tato námitka jest bezdůvodná.

Nss vyslovil v nál. Boh. A 7638/28, že podstatu a rozsah práv zahrnutých v § 2 jaz. zák. příslušníkům kvalifikovaných minorit jazykových tvoří pouze nárok, aby za podmínek v tomto paragrafu vyznačených mohli se obracet na soudy, úřady a orgány republiky ve svém minoritním jazyce a žádati, aby veškerá vyřízení byla po stránce jazykové upravena tak, aby z nich mohli ve svém minoritním jazyce zcela bezpečně seznati celý obsah tohoto vyřízení. V témže nál. bylo také vysloveno, že předpis § 2 odst. 3 jaz. zák. nedává příslušníkům jaz. minority nárok, aby vyřízení od soudů, úřadů neb orgánů republiky dostali pouze v jazyce menšinovém. Z toho se podává, že jazykový nárok příslušníka menšinového jazyka plynoucí pro něho z předpisu § 2 jaz. zák., vyčerpává se — pokud vyřízení se týče — tím, aby toto vyřízení bylo vydáno také v jeho minoritním jazyce a že jedině takovýto nedostatek ve vyřízení zakládá porušení jaz. práva minoritního. Důsledkem toho ovšem jest, že příslušník jazykové minority nemůže se právem považovati za dotčena ve svých minoritních právech jazykových ani tehdy, když se mu dostane vyřízení pouze v jazyce minoritním a nikoliv také v jazyku státním, ani tehdy, když ve vyřízení se použije vedle jazyka minoritního i jazyka státního, byť i jenom v určitých částech tohoto vyřízení.

Odpovídá proto výrok žal. úřadu zákonu a slušelo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 7976.

Zaměstnanci veřejní: * Doba, kterou státní úředník ztrávil na dočasném odpočinku, není při pozdějším přeložení jeho na trvalý odpočinek započítatelná do doby rozhodné pro vyměření odpočivného.

(Nález ze dne 25. května 1929 č. 10.404.)